

Μουσικό Αφιέρωμα



Πολυτεχνείο 17 Νοέμβρη 1973

1. ΑΡΝΗΣΙΣ

Στο περιγιάλι το κρυφό
κι άσπρο σαν περιστέρι
(διψάσαμε το μεσημέρι
μα το νερό γλυφό) x2

Πάνω στην άμμο τη ξανθή
γράψαμε τ' όνομα της

(ωραία που φύσηξε ο μπάτης
και σβήστηκε η γραφή) x2

Με τι καρδιά με τι πνοή
τι πόθο και τι πάθος
(πήραμε τη ζωή μας λάθος
κι αλλάξαμε ζωή) x2

2. ΕΙΜΑΣΤΕ ΔΥΟ

Είμαστε δυο, είμαστε δυο, η ώρα σήμανε οχτώ
σβήσε το φως, χτυπά ο φρουρός, το βράδυ θα 'ρθουνε ξανά
Ένας μπροστά, ένας μπροστά κι οι άλλοι πίσω ακολουθούν
μετά σιωπή κι ακολουθεί το ίδιο τροπάρι το γνωστό

Βαράνε δυο, βαράνε τρεις, βαράνε χίλιες δεκατρείς
πονάς εσύ, πονάω κι εγώ, μα ποιος πονάει πιο πολύ
θα 'ρθει ο καιρός να μάς το πει

(Είμαστε δυο, είμαστε τρεις, είμαστε χίλιοι δεκατρείς
καβάλα πάμε στον καιρό, με τον καιρό, με τη βροχή
το αίμα πήζει στην πληγή κι ο πόνος γίνεται καρφί) x2

Ο εκδικητής, ο λυτρωτής, είμαστε δυο, είμαστε τρεις
είμαστε χίλιοι δεκατρείς..

3. ΕΝΑ ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Ένα το χελιδόνι κι η άνοιξη ακριβή
για να γυρίσει ο ήλιος, θέλει δουλειά πολύ
θέλει νεκροί χιλιάδες, να 'ναι στους τροχούς
(θέλει κι οι ζωντανοί, να δίνουν το αίμα τους) x2
(Θε μου πρωτομάστορα, μ' έχτισες μέσα στα βουνά
Θε μου πρωτομάστορα, μ' έκλεισες μες την θάλασσα) x2

Πάρθηκεν από μάγους, το σώμα του μαγιού
το 'χουνε θάψει σ' ένα μνήμα του πελάγου
σ' ένα βαθύ πηγάδι το 'χουνε κλειστό
(μύρισε το σκοτάδι κι όλη η άβυσσος) x2
(Θε μου πρωτομάστορα, μέσα στις πασχαλιές κι εσύ
Θε μου πρωτομάστορα μύρισες την ανάσταση) x2

4. Ο ΔΡΟΜΟΣ

Ο δρόμος είχε την δική του ιστορία
κάποιος την έγραψε στον τοίχο με μπογιά
ήταν μια λέξη μοναχά ελευθερία
κι έπειτα είπαν πως την έγραψαν παιδιά...Τραλαλαλα.....

Ύστερα κύλισε ο καιρός κι η ιστορία
πέρασε εύκολα απ' την μνήμη στην καρδιά
ο τοίχος έγραφε: "μοναδική ευκαιρία
εντός πωλούνται πάσης φύσεως υλικά"Τραλαλαλα.....

Τις Κυριακές από νωρίς στα καφενεία
κι έπειτα γήπεδο, στοιχήματα, καυγά
ο δρόμος είχε την δικιά του ιστορία
κι είπανε όμως πως την έγραψαν παιδιάΤραλαλαλα.....

5. ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΖΩΓΡΑΦΙΖΟΥΝ

Τα παιδιά ζωγραφίζουν στους τοίχους
δυο καρδιές κι έναν ήλιο στην μέση
(παίρνω φως απ' τον ήλιο και φτιάχνω την αγάπη
και μου λες... πως σ' αρέσει) x2

Τα παιδιά τραγουδάνε στους δρόμους
η φωνή τους τον κόσμο αλλάζει
(τα σκοτάδια σκορπάνε και η μέρα λουλουδίζει
σαν ανθός... στο περβάζι) x2

Ένα σύννεφο είν' η καρδιά μου
η ζωή μου γιορτή σε πλατειά
(σ' αγαπώ κι ο απέραντος κόσμος πόσο μοιάζει
με μικρή... πολιτεία) x2

6. Ο ΛΕΒΕΝΤΗΣ

Σαν τον αητό φτερούγαγε στην στράτα
τον καμαρώνει η γειτονιά στα παραθύρια
με χαμηλά τα μαύρα του τα μάτια
(λεβέντης εε - εε - εε - εροβόλαγε) x2

Στα μάτια του ένα - ένα σύννεφο
μες την καρδιά - καρδιά του σίδερο
κυλάει το αίμα , σκέπασε τον ήλιο
(κι ο χάρος εε - εε - εε - εροβόλαγε) x2

Σφαλούν τα μάτια - μάτια κι οι καρδιές
σφαλούν τα πα - τα παραθύρια
μετά χιμάει ο χάροντας καβάλα
(κι εκείνος χασα - αα - αα - χαμογέλασε) x2

Ποιος κατεβαίνει σήμερα στον Άδη;
ποιόν κουβεντιάζει η γειτονιά κι ανανταριάζει;
γιατί βουβαίνονται βουνά και κάμποι;
(λεβέντης εε - εε - εε - εροβόλαγε) x2

7. ΠΑΛΗΣ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

(Πάλης ξεκίνημα, νέοι αγώνες
οδηγοί της ελπίδας, οι πρώτοι νεκροί) x2

(Όχι άλλα δάκρυα, κλείσαν οι τάφοι
λευτεριάς λίπασμα, οι πρώτοι νεκροί) x2

(Λουλούδι φωτιάς που βγαίνει στους τάφους
μήνυμα στέλνουν οι πρώτοι νεκροί) x2

(Απάντηση θα πάρουν μ' ενότητα κι αγώνα
για να βρουν ανάπαυση, οι πρώτοι νεκροί) x2

8. Τ' ΑΚΟΡΝΤΕΟΝ

Στην γειτονιά μου την παλιά , είχα ένα φίλο
που ήξερε κι έπαιζε ακορντεόν
όταν τραγούδαγε φτυστός ήταν ο ήλιος
φωτιές στα χέρια του έβγαζε τ' ακορντεόν

Μα ένα βράδυ σκοτεινό , σαν όλα τ' άλλα
κράταγε τσίλιες παίζοντας ακορντεόν
γερμανικά καμιόνια φάνηκαν στην μάντρα
με μια ριπή σταμάτησε τ' ακορντεόν

Τ' αρχινισμένο σύνθημα πάντα μου μένει
όταν ακούω από τότε ακορντεόν
κι έχει σαν στάμπα την ζωή μου σημαδέψει
δεν θα περά-, δεν θα περάσει ο φασισμός

9. ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΗΛΙΕ ΝΟΗΤΕ

Της δικαιοσύνης ήλιε νοητέ
και μυρσίνη εσύ δοξαστική.
(Μη παρακαλώ σας μη) x3
λησμονάτε τη χώρα μου

Αετόμορφα τα έχει τα ψηλά βουνά
στα ηφαίστεια κλήματα σειρά.
(και τα σπίτια πιο λευκά) x3
στου γλαυκού το γειτόνεμα

Τα πικρά μου χέρια με τον κεραυνό
τα γυρίζω πίσω απ' τον καιρό.
(τους παλιούς μου φίλους καλώ) x3
με φοβερές και μ' αίματα

10. ΤΟ ΓΕΛΑΣΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ήταν πρωί τ' Αυγούστου κοντά στην Ροδαυγή
βγήκα να πάρω αέρα στην ανθισμένη γη
βλέπω μια κόρη κλαίει, σπαρακτικά θρηνεί
σπάσε καρδιά μου εχάθη, το γελαστό παιδί
είχε αντρεία και θάρρος κι αιώνια θα θρηνώ
το πηδηχτό του βήμα, το γέλιο το γλυκό

Ανάθεμα την ώρα, κατάρα την στιγμή
σκοτώσαν οι εχθροί μας το γελαστό παιδί

Κοιμόταν σκοτωμένο στου αρχηγού το πλάι
και μόνο από βόλι εγγλέζου να 'χε πάει
απ' απεργία πείνας μέσα στην φυλακή
θα 'ταν τιμή μου που 'χασα το γελαστό παιδί
βασιλικιά μου αγάπη, μ' αγάπη θα στο λέω
για τ' ότι έκανες αιώνια θα σε κλαίω

Γιατί όλους τους εχθρούς μας θα ξέκανες εσύ
δόξα, τιμή στο αξέχαστο το γελαστό παιδί

11. ΠΟΤΕ ΘΑ ΚΑΝΕΙ ΞΑΣΤΕΡΙΑ

Πότε θα κά-, πότε θα κάνει ξαστεριά
πότε θα φλεβαρίσει, πότε θα φλεβαρίσει
να πάρω το, να πάρω το τουφέκι μου

Να πάρω το, να πάρω το τουφέκι μου
την όμορφη πατρόνα, την όμορφη πατρόνα
να κατεβώ, να κατεβώ στον Ομαλό

Να κατεβώ, να κατεβώ στον Ομαλό
στη στράτα των Μουσούρων
να κάνω μά-, να κάνω μάνες δίχως γιους

Να κάνω μά-, να κάνω μάνες δίχως γιους
γυναίκες δίχως άντρες, γυναίκες δίχως άντρες
να κάνω και, να κάνω και μωρά παιδιά

Να κάνω και, να κάνω και μωρά παιδιά
να κλαιν δίχως μανάδες, να κλαιν δίχως μανάδες
Πότε θα κά-, πότε θα κάνει ξαστεριά

12. ΜΠΗΚΑΝ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΟΙ ΟΧΤΡΟΙ

Μπήκαν στην πόλη οι οχτροί, τις πόρτες σπάσαν οι οχτροί
και 'μεις γελούσαμε στις γειτονιές, την πρώτη μέρα
μπήκαν στην πόλη οι οχτροί, αδέρφια πήραν οι οχτροί
και 'μεις κοιτούσαμε τις κοπελιές, την άλλη μέρα...

Μπήκαν στην πόλη οι οχτροί, φωτιά μας 'ρίξαν οι οχτροί
και 'μεις φωνάζαμε στα σκοτεινά, την τρίτη μέρα
μπήκαν στην πόλη οι οχτροί, σπαθιά κρατούσαν οι οχτροί
και 'μεις τα πήραμε για φυλαχτά, την άλλη μέρα...

Μπήκαν στην πόλη οι οχτροί, μοιράσαν δώρα οι οχτροί
και 'μεις γελούσαμε σαν τα παιδιά. την πέμπτη μέρα
Μπήκαν στην πόλη οι οχτροί, Κρατούσαν δίκιο οι οχτροί
Και 'μεις φωνάζαμε ζήτω και γειά x2 Σαν κάθε μέρα

13. ΟΤΑΝ ΣΦΙΓΓΟΥΝ ΤΟ ΧΕΡΙ

Όταν σφίγγουν το χέρι] 2x
ο ήλιος είναι βέβαιος για τον κόσμο] 2x

Όταν χαμογελάνε] 2x
ένα μικρό χελιδόνι φεύγει
μέσα απ' τ' άγρια γένια τους] 2x

Όταν σκοτώνονται, όταν σκοτώνονται] 2x
η ζωή τραβάει την ανηφόρα] 2x
με σημαίες, με σημαίες,
με σημαίες και με ταμπούρλα
Η ζωή τραβάει την ανηφόρα] 2x
με σημαίες, με σημαίες,
με σημαίες και με ταμπούρλα

14. Η ΜΕΡΑ ΕΚΕΙΝΗ ΔΕΝ ΘΑ ΑΡΓΗΣΕΙ

Η μέρα εκείνη δε θ' αργήσει, που μπρος μου θα σε ξαναδώ
το φως του ήλιου θα ραγίσει και συ θα τρέχεις προς τα δω

Θε να σκορπά το μέτωπο σου, χρυσή βροχή στον ουρανό
και θα 'ν τ' ωραίο το πρόσωπό σου κι απ' το φεγγάρι πιο χλωμό

Κι όταν θα σμίξουν οι καρδιές μας όλα θα λάμπουνε αλλιώς
και θα χαθεί μες στις σκιές μας όλος ο κόσμος ο παλιός

Η μέρα εκείνη δε θ' αργήσει κυνηγημένο μου πουλί
σε πήρε κάποτε η δύση σε ξαναφέρει η ανατολή

15. ΛΙΓΟ ΑΚΟΜΑ ΝΑ ΙΔΟΥΜΕ

Λίγο ακόμα να ιδούμε (2)
τις αμυγδαλιές να ανθίζουν (3)

Λίγο ακόμα να ιδούμε (2)
τα μάρμαρα να λάμπουν
να λάμπουν στον ήλιο
τη θάλασσα να κυματίζει

Λίγο ακόμα να σηκωθούμε
λίγο ψηλότερα (3)

16. ΠΑΜΕ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Πάμε κι εμείς στην αυλή του φθινόπωρου
πίσω απ' τα πετρωμένα στάχια του καλοκαιριού
πάμε κι εμείς στα παιδιά που κοιμήθηκαν
κάτω απ' τα ματωμένα νύχια του περιστεριού
πάμε να δεις στην αυλή που μεγάλωσαν

Δυο παιδιά ερωτευμένα, δυο παιδιά του χαμού (2)
Ορέστη απ' τον Βόλο , Μαρία απ' την Σπάρτη
Γυρεύω τον γιο μου
Μαρία απ' την Σπάρτη , Ορέστη απ' τον Βόλο
Την κόρη μου θέλω

17. Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Τού 'παν θα βάλεις το χακί, θα μπεις στην πρώτη τη γραμμή
και ήρωας θα γίνεις
Εκείνος δεν μιλάει πολύ, του 'ναι μεγάλη η στολή
και βάσανο οι αρβύλες

Το εμβατήριο που τού 'μαθαν να λέει
είναι μονότονο και τού 'ρχεται να κλαίει
Είναι μονότονο και ντρέπεται να κλαίει
το εμβατήριο που τού 'μαθαν να λέει

Τις νύχτες ξύπναγε νωρίς, δεν τού 'γραφε ποτέ κανείς
και μίλαγε για λάθος
Μια μέρα έγινε στουπί, πέταξε πέρα τη στολή
και έκλαψε μονάχος

18. ΑΧ ΧΕΛΙΔΟΝΙ ΜΟΥ

Αχ χελιδόνι μου πως να πετάξεις
σ' αυτόν τον μαύρο, τον ουρανό
αίμα σταλάζει το δειλινό

και πως να κλάψεις και πως να κλάψεις....αχ χελιδόνι μου

Αχ παλικάρι μου τα τραίνα φύγαν
σεν έχει δρόμο για μισεμό
κι όσοι μιλούσαν για λυτρωμό

πες μου που πήγαν, πες μου που πήγαν....αχ παλικάρι μου

Άχου καρδούλα μου φυλακισμένη
δεν βγαίνει ο ήλιος που καρτεράς
μόνο ο τελάλης της αγοράς

Σε ξεκουφαίνει, σε ξεκουφαίνει....Άχου καρδούλα μου

19. ΚΑΠΟΤΕ ΘΑ 'ΡΘΟΥΝ

Κάποτε θά 'ρθουν να σου πουν
πως σε πιστεύουν , σ ' αγαπούν και πως σε θένε.

Έχε το νου σου στο παιδί
κλείσε την πόρτα με κλειδί, ψέματα λένε.

Κάποτε θά 'ρθουν γνωστικοί
λογάδες και γραμματικοί, για να σε πείσουν.

Έχε το νου σου στο παιδί
κλείσε την πόρτα με κλειδί, θα σε πουλήσουν.

Και όταν θα έρθουν οι καιροί,
που θα 'χει σβήσει το κερί, στην καταιγίδα
υπερασπίσου το παιδί
γιατί αν γλιτώσει το παιδί, υπάρχει ελπίδα.

20. ΓΥΡΙΖΩ ΤΙΣ ΠΛΑΤΕΣ ΜΟΥ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Γυρίζω τις πλάτες μου στο μέλλον,
στο μέλλον που φτιάχνετε όπως θέλετε
αφού η ιστορία σας ανήκει,
σαρώστε το λοιπόν αν επιμένετε

Στα αυτιά μου δεν χωράνε υποσχέσεις,
το έργο το έχω δει μη με τρελαίνετε
το πλοίο των ονείρων μου με πάει,
σε κόσμους που εσείς δεν τους αντέχετε

Μένω μονάχος στο παρόν μου,
να σώσω οτιδήποτε αν σώζεται
κι ας έχω τις συνέπειες του νόμου,
συνένοχο στον φόνο δεν θα μ' έχετε

Γυρίζω τις πλάτες μου στο μέλλον,
το κόλπο είναι στημένο και στα μέτρα σας
ξεγράψτε με απ τα κατάστιχα σας,
στον κόπο σας δεν μπαίνω και στα έργα σας

21. ΠΟΙΟΣ ΤΗΝ ΖΩΗ ΜΟΥ

Ποιος τη ζωή μου, ποιος την κυνηγά
να την ξεμοναχιάσει μες στη νύχτα.
Ουρλιάζουν και σφυρίζουν φορτηγά
σαν ψάρι μ' έχουν πιάσει μες στα δίχτυα.

Για κάποιον μες στον κόσμο είν' αργά.
Ποιος τη ζωή μου, ποιος την κυνηγά.

Ποιος τη ζωή μου, ποιος παραφυλά
στου κόσμου τα στενά ποιος σημαδεύει.
Που πήγε αυτός που ξέρει να μιλά
που ξέρει πιο πολύ και να πιστεύει.

Για κάποιον μες στον κόσμο είν' αργά.
Ποιος τη ζωή μου, ποιος την κυνηγά.

22. Η ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΜΕΝΤΙΟΥ

Δεν λυγάνε τα ξεράδια και πονάνε τα ρημάδια
κούτσα μια και κούτσα δυο στης ζωής το ρημαδιό
Μεροδούλι ξενοδούλι , δέρναν ούλοι οι αφέντες δούλοι
ούλοι δούλοι αφεντικό και μ' αφήναν νηστικό και μ' αφήναν νηστικό

Ανωχώρι κατωχώρι ανηφόρι κατηφόρι
και με κάμα και βροχή ώσπου μου 'βγαινε η ψυχή
Είκοσι χρονώ γομάρι σήκωσα όλο το νταμάρι
κι έχτισα στην εμπασιά του χωριού την εκκλησιά

Άιντε θύμα άιντε ψώνιο άιντε σύμβολο αιώνιο
αν ξυπνήσεις μονομιάς, θα 'ρθει ανάποδα ο ντουνιας Χ2

Και ζευγάρι με το βόδι άλλο μπόϊ κι άλλο πόδι
όργωνα στα ρέματα τ' αφεντός τα στρέμματα
Και στον πόλεμο όλα για όλα , κουβαλούσα πολυβόλα
να σκοτώνονται οι λαοί για τ' αφέντη το φαί

Άιντε θύμα άιντε ψώνιο...

Κοίτα οι άλλοι έχουν κινήσει έχει η πλάση κοκκινίσει
άλλος ήλιος έχει βγει σ' άλλη θάλασσα άλλη γη

23. ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΑΙΜΑΤΑ

Της αγάπης αίματα με πορφύρωσαν
και χαρές ανείδωτες , με σκιάσανε
οξειδώθηκα μες στη νοτιά των ανθρώπων
μακρινή μητέρα , ρόδο αμάραντο

Στ' ανοιχτά του πέλαγου , με καρτέρεσαν
με μπομπάρδες τρικάταρτες και μου ρίξανε
αμαρτία μου να 'χα κι εγώ , μιάν αγάπη
μακρινή μητέρα , ρόδο αμάραντο

Τον Ιούλιο κάποτε μισανοίξανε
τα μεγάλα μάτια της , μες στα σπλάχνα μου
την παρθένα ζωή μια στιγμή να φωτίσουν
μακρινή μητέρα , ρόδο αμάραντο

24. Ο ΜΕΡΜΗΓΚΑΣ

Ένας μέρμηγκας κουφός με πήρε απ' το χέρι
είμαι λέει ο πιο σοφός σ' ολόκληρο τ' ασκέρι
Και τα μικρά του τα μερμηγκάκια, χειροκροτάνε μ' ενθουσιασμό
Εν' δυο...προσκυνάμε, Εν' δυο...πολεμάμε, Εν' δυο...δεν πεινάμε

Τα βολεύεις μια χαρά σπουδαίο μου μερμήγκι
Όμως πρόσεξε καλά τ' ωραίο σου λαρύγγι
Και τα μικρά του τα μερμηγκάκια, Χειροκροτάνε μ' ενθουσιασμό
Εν' δυο....προσκυνάμε , Εν' δυο...πολεμάμε, Εν' δυο...μα πεινάμε

Πριν προφτάσω να του πω το σύστημα ν' αλλάξει
πλάκωσ' όλο το χωριό το μέρμηγκα να χάσει
Και τα μικρά του τα μερμηγκάκια, Χειροκροτάνε μ' ενθουσιασμό
Εν' δυο...προσκυνάμε , Εν' δυο...μα πεινάμε, Εν' δυο.. θα σε φά ά με!

25. ΦΤΙΑΞΕ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Φτιάχνουν απόψε με κουρέλια και σανίδια
έναν συνοικισμό αυτόνομο
αυτοί που ψάχνουν για διαμάντια στα σκουπίδια
και στον υπόνομο.

Κι εσύ που ψάχνεις το κουκί και το ρεβίθι
στο τέλμα αυτό που βυθιζόμαστε
φτιάξε μαζί τους το δικό σου παραμύθι , γιατί χανόμαστε

Μες το δικό σου παραμύθι ξαναβρές το, το ξεχασμένο μονοπάτι σου
και ξαναχάσ' το, ξαναβρές το, ξαναπές το, το τραγουδάκι σου

Ξελευθερώνω την ωραία πεταλούδα
από τη σφραγισμένη γυάλα της
να σου δανείσει τα φτερά της τα βελούδα και τα μεγάλα της.
Κι αντί να ψάχνεις τριαντάφυλλα στα στήθη
αυτών που χάμω τα πετάξανε
φτιάξε καρδιά μου το δικό σου παραμύθι αλλιώς τη βάψαμε.

26. ΤΟ ΣΦΑΓΕΙΟ (ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ)

Το μεσημέρι χτυπάνε στο γραφείο
μετρώ τους χτύπους, το αίμα μετρώ
είμαι θρεφτάρι μ' έχουν κλείσει στο σφαγείο
σήμερα εσύ, αύριο εγώ

Χτυπούν το βράδυ στην τσάτσα τον Ανδρέα
μετρώ τους χτύπους, τον πόνο μετρώ
~~πίσω απ' τον τοίχο~~ ~~πάλι~~ ~~θα~~ ~~μάστε~~ ~~παρέα~~
τακ-τακ εσύ, τακ-τακ εγώ

Που πάει να πει, σ' αυτή τη γλώσσα τη βουβή
βαστάω γερά, κρατάω καλά..
μες στις καρδιές μας αρχινάει το πανηγύρι
τακ-τακ εσύ, τακ-τακ εγώ (2)

Μύρισε το σφαγείο μας θυμάρι και το κελί μας κόκκινο ουρανό...

27. Η ΦΑΜΠΡΙΚΑ

Η φάμπρικα δεν σταματά, δουλεύει νύχτα-μέρα
και πως τον λεν τον διπλανό και τον τρελό τον Ιταλό
να τους ρωτήσω δεν μπορώ, ούτε να πάρω αέρα

Δουλεύω μπρος στη μηχανή, στη βάρδια δύο-δέκα
κι από την πρώτη τη στιγμή, μου στείλανε τον ελεγκτή
να μου πετάξει στο αφτί, δυο λόγια νέτα-σκέτα

Άκουσε φίλε εμιγκρέ, ο χρόνος είναι χρήμα
με τους εργάτες μη μιλάς, την ώρα σου να την κρατάς
το γιο σου μη τον λησμονάς, πεινάει κι είναι κρίμα

Κι εκεί στο πόστο μου σκυφτός, ξεχνάω την μιλιά μου
είμαι το νούμερο οκτώ(8), με ξέρουν όλοι με αυτό
κι εγώ κρατάω μυστικό, ποιο είναι το όνομα μου

28. Ο ΑΝΤΩΝΗΣ

Εκεί στη σκάλα την πλατειά, στη σκάλα των δακρύων
στο Βίνερ Γκράμπεν το βαθύ, το λατομείο των θρήνων
Εβραίοι κι αντάρτες περπατούν, Εβραίοι κι αντάρτες πέφτουν
βράχο στη ράχη κουβαλούν, βράχο σταυρό θανάτου

Εκεί ο Αντώνης τη φωνή, φωνή, φωνή ακούει
ω καμαράντ, ω καμαράντ, βόηθα να ανέβω τη σκάλα
Μα εκεί στη σκάλα την πλατειά και των δακρύων τη σκάλα
τέτοια βοήθεια είναι βρισιά, τέτοια σπλαχνιά είν' κατάρα

Ο Εβραίος πέφτει στο σκαλί και κοκκινίζει η σκάλα
κι εσύ λεβέντη μου έλα εδώ, βράχο διπλό κουβάλα
παίρνω διπλό παίρνω τριπλό, μένα με λένε Αντώνη
κι αν είσαι άντρας έλα εδώ, στο μαρμαρένιο αλώνι